

Om min pappa

När jag var liten, hade jag en pappa. Victor Dragunskij. Han var en känd barnboks författare. Men det var ingen som trodde, att han var min pappa. Men då skrek jag "Det här är min pappa, pappa, pappa!!!" och började slåss. Alla trodde, att han var min morfar, eftersom han inte var så "ung". Jag är ett sent barn, det yngsta. Jag har två bröder - Lenja och Dennis. De är smarta, forskare och är ganska flintskalliga. Däremot vet de mer historier om min far, än jag. Men eftersom de inte blev barnboks författare, som jag, så ber de mig att skriva någonting om min pappa.

Min pappa föddes väldigt långt tillbaka i tiden. 2013, den första december, skulle han fylla 100 år. Han föddes inte var som helst, utan i New-Yourk. Sådär var det, hans mor och far var väldigt unga, gifta, när de åkte från den vitryska staden "Gomel", till Amerika, i jakt på lycka och rikedom. Om lycka - vet jag ingenting om, men rika blev de heller inte. De levde endast på bananer, och deras hus de levde i, kryllade av gigantiska råttor. Sedan så flyttade de tillbaka till Gomel', och efter ett tag, till Moskva, Pokrovka.

Där så studerade min pappa väldigt dåligt i skolan, men han tyckte däremot om att läsa böcker. Han jobbade sedan i en verkstad, utbildade sig till en skådespelare, och jobbade i en teater, och också som en clown, i ett cirkus, där han bar sin röda peruk. Det är kanske därför, mitt hår är rött. När jag var liten, så ville jag också bli clown.

Kära läsare!!! Jag får ofta frågan, hur min pappa mår, och ni ber mig också att fråga honom, om han än en gång kan skriva något roligt. Jag vill inte göra er ledsna, men min pappa är sedan länge död. 6 år var jag när det inträffade, alltså 30 år sedan. Därför så kommer jag inte ihåg så mycket om honom.

En händelse gick till såhär. Min pappa tyckte väldigt mycket om hundar. Han ville hela tiden skaffa sig en hund, men mamma tillät honom inte att göra det. Äntligen, när jag var 5 och ett halvt, dök en hundvalp (spaniell) upp med namnet Toto. Så underbar. Långörig, fläckig och med tjocka tassar. Honom behövde vi mata 6 gången per dygn, precis som ett spädbarn. Detta irriterade mamma mycket. Och så en gång kom jag och pappa tillbaka från någonstans, eller helt enkelt sitter hemma ensamma, och har lust att äta något. Då går vi till köket, och hittar en kastrull, fylld med smaskiga mannagryn (nu tycker jag inte om det). Och sedan, så kommer det fram att det är Toto's gröt, som mamman lagade speciellt för honom, för att sedan blanda den med vitaminer, så som man vanligtvis gör, när det gäller hundvalpar. Självklart blev mamma sur. Absurt - barnförfattare, en vuxen man, åt hundvalpsgröt.

Det sägs, att min pappa var oerhört glad, när han var ung. Han kom ständigt på

nya saker, och runt honom samlades de fyndigaste och smartaste människorna från Moskva. Hemma hos oss var det alltid högljutt, glatt, skrattsamt, och massa olika kändisar. Det här kommer jag tyvärr inte ihåg. Från dagen jag föddes, och hela min uppväxt, hade min pappa hypertoni (högt blodtryck), och således fick det inte vara så högljutt alls. Mina kompisar, som redan är vuxna, kommer än idag ihåg, att hemma hos mig fick man förflytta sig tyst, för min fars skull. Till och med jag fick inte vara i hans rum, för att inte störa honom, men ändå så smög jag förbi till honom. Vi lekte sedan, jag var ett grodyngel, medans han var ett respekterat lejon.

Jag och min pappa gick också till Chehov gatan för att köpa "bubliki" (som kringlor, fast rundare och hårdare). Det var nämligen ett bageri på den gatan, där man också kunde köpa milkshake. Vi var också i en cirkus, på Cvetnoj bulvar, och när Jurij Nikulin såg min pappa (de jobbade tillsammans på ett cirkus innan kriget.) så blev han jätte glad, tog talesmannens mikrofon, och sjöng bara för oss, sången om harar.

Min pappa samlade också bjällror, hemma har vi en hel kollektion, och just nu håller jag också på att fylla ut den. Om man noga läser exempelvis pappas "Dennis berättelser (Deniskiny raskazy)", så förstår man, hur sorgliga de är. Det är inte så i alla hans berättelser, men i vissa. Jag kommer inte att namnge vilka de är just nu. Läs igenom dem själv så får du se. Sen så kan vi kolla igenom dem. Vissa blir förvånade över, hur en vuxen person, kan tränga sig in i barnets själ, som om det vore ett barn som skrev det hela. Men allt är inte så svårt som det ser ut att vara, min pappa förblev som en liten pojke, hela sitt liv. Just ja! En människa hinner aldrig allmänt bli vuxen, livet är för kort. Det en människa hinner lära sig är: att äta, gå, inte ramla, göra någonting, röka, sno, skjuta med ak, eller tvärtom: läka, lära.... Alla vuxna är barn. Hm, för det mesta, nästan alla. Men de vet bara inte om det.

Jag minns inte så mycket från min pappa. Men däremot kan jag komma på nya historier. Både roliga, konstiga och sorgliga historier. Den egenskapen har jag från honom. Min son, Tema, är väldigt lik min pappa. Jo, han är precis som han. I huset på "Karetnij rjad", i Moskva, lever vi, tillsammans med andra gamla artister, som kommer ihåg min pappa, då han var ung. Tema kallar de för "Dragunskoje otrodje". Jag och Tema tycker också om hundar. I vår trädgård har vi många hundar, som inte ens är våra, men ändå kommer för att äta lunch. En gång så kom en väldigt randig hund, som vi sedan bjöd på tårta. Hunden tyckte så mycket om den, så att när den åt tårtan, skällde den, med munnen full.

Så....

Рассказ для перевода взят из книги Ксения Драгунской, "Целоваться запрещено!" (М.:Астрель: АСТ 2010). ISBN 978-5-17-050065-9
Перевод: Артем Лось.